

БОРИС ПАСТЕРНАК МАРБУРГ

Превод от руски: Кирил Кадийски, —

chitanka.info

*Треперех аз. Пламвах и гаснех от страст.
Тресях се. Направих ѝ днес предложение —
но край, дерайлирал съм. Отказ — от раз.
Тя плаче. А аз — сред светците блажени.*

*Излязох навън. Като новороден
се чувствах. Неща и от смисъл лишени,
живееха и безразлични към мен
политаха в своето прощално значение.*

*Разплавен бе пътят и смуглия лоб
бе смръщил и гледаше свода със злоба
паважът, и вятър в липите с гребло
гребеше. И всичко това бе подобия.*

*Върти го, сучи го, но свеждах от срам
очи — да не виждам как все ми се кланят.
Не щях за богатства изобицо да знам.
И бягах — от страх да не рухна в ридания.*

*Инстинктът вроден като стар лицемер
противен ми бе. Но ми бе по петите:
„Детинска изгора — реши насаме —
но нека все пак си отварям очите“!*

*„Тръгни и върви!“ — схоластик заслепен,
инстинктът ме водеше с мъдри съвети
през непроходими гъстаци пред мен
от люляци, страсти, дървета нагрети.*

*„Ти първо тръгни — после може и в бяг“ —
твърдеше, а новото слънце въззето
следеше как учат туземеца бял
да стъпва по старата нова планета.*

Едни ги слепеше това. Като в рог
бе тъмно за други, очища изцъклили.
В гергините пиленца риеха ров,
шурчета — часовници — бяха зацъкали.

Пламтяха стрехите и в тоя шпалир
се взираше пладнето. В делника тукашен
кой тихо се стягаше за панаир,
кой, свел се над нов арбалет, си свирукаше.

Жълтееше пясъкът, зноя изпил,
предбуря под вежди от храсти се взираше.
И сводът се спичаше, рухнал унил
върз някакъв стрък от трева кръвоспираща.

Аз цялата теб — от глава до пети —
тъй както пиеса от Шекспир трагикът —
те носех, назубрил те с жар отпреди
и пак репетирах те, сам, като никога.

Щом паднех пред тебе, обгърнал без ум
и лед, и мъгла, и самата повърхност,
(ах, как си красива!) — и огнен самум —
какво ти е? Стига, де! Свърши. Отвъргнат.

Тук бил Мартин Лутер. Там братя Грим.
Що ноктести стрехи. Дървета. Надгробия.
И всичко тук помни и с дух несломим
е живо. И все пак това са подобия.

Не, утре не ще ида. Отказ — от раз,
по-ясно от сбогом е! Квит! Да замина.
Но гари, навалици — не е за нас.
Какво ли ме чака, о, плочи старинни?

Ще висне чаршаф, от мъгла изтъкан.
Ще седнат и в двата прозореца месеци.

*Скръбта ще е пътничка с книжка в ръка
и на отоманката ще се намести.*

*Защо се боя? Знам я тая безсъница
подобно граматика. И сме на ти.
Защо, щом привичните мисли навън са,
аз стряскам се, сякаш съзрял лунатик.*

*Та нощите сядат с мен шах да играят
на пода с лунен паркет заблестял,
акации в моя прозорец ухаят
и в ъгъла — зрител — сребрее страстта.*

*И славеят цар е! Играя с безсъницата.
Царица — тополата! Бдя уморен.
И пак побеждава нощта. И разсъмва се.
И бялото утро изплува пред мен.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.